Paylaşan Kedi

Jane MEADOW

Paylaşan Kedi

Jane MEADOW

Luna adlı kedinin dünyadaki en sevdiği bir yeri vardı: güneşli pencere pervazı. Her öğleden sonra sıcak güneş, camdan altın bal gibi içeri süzülürdü. Luna krem ve zencefil rengi yumuşacık tüylerine kıvrılır, yuvarlak kehribar gözlerini kapatır ve mırıldanırdı. Küçük altın çıngıraklı kırmızı tasması, yerleşirken hafifçe şıngırdardı. Bu sıcacık, rahat yerden daha güzel bir şey yoktu.

Bir gün Pip adında küçük bir yavru kedi köşeden başını uzattı. Pip'in kabarık gri tüyleri, kocaman yuvarlak yeşil gözleri ve umutla seğiren kocaman kulakları vardı. Yavru kedi minicik bir sesle konuştu. "Affedersiniz, ben de pencere pervazına oturabilir miyim? Çok sıcak ve güzel görünüyor." Luna bir gözünü açtı ve uzun, kabarık kuyruğunu salladı. "Hayır," dedi. "Burası benim yerim."

Pip'in kulakları düştü ve küçük gri yavru kedi yavaşça geri çekildi. Luna gözlerini yeniden kapattı, ama güneş ışığı biraz daha az sıcak geldi. Mırıldanmayı denedi, ama sesi cılız ve küçük çıktı. Pencere pervazı hâlâ onundu, ama bir şekilde eskisinden daha büyük ve daha boş hissettiriyordu. Luna patilerini kaydırdı ve iç çekti.

Luna, odanın köşesinden Pip'in soğuk zeminde tek başına oturduğunu görebiliyordu. Küçük yavru kedi çok üzgün ve küçücük görünüyordu; o kocaman yeşil gözler boşluğa bakıyordu. Pip'in kabarık gri tüyleri üşümüş gibiydi ve yavru kedi kısa kuyruğunu minik beyaz patilerine sıkıca sarmıştı. Luna'nın bıyıkları seğirdi. Yalnız kalmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırladı.

Luna iyiliği düşündü. Kendisi minicik bir yavru kediyken, yaşlı ve iri bir erkek kedinin sıcak sepetini onunla paylaştığı zamanı hatırladı. O iyilik, soğuk bir gecede yumuşak bir battaniye gibi hissettirmişti. Luna'nın kehribar gözleri yumuşadı. Belki de güneşli pencere pervazını paylaşmak o kadar da kötü olmazdı. Doğrulurken küçük altın çıngırağı şıngırdadı.

Luna pencere pervazından atlayıp Pip'e doğru yürüdü. "Biliyor musun," dedi, "pencere pervazında iki kişilik yer var. Benimle paylaşmak ister misin?" Pip'in kocaman yeşil gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten mi? Emin misin?" Küçük yavru kedinin sesi umutla inceldi. Luna başını salladı ve hafifçe gülümsedi. "Evet, hadi gel."

Pip, Luna'nın peşinden güneşli pencere pervazına geldi. Küçük yavru kedi dikkatlice yukarı tırmandı ve Luna ona yer açtı. İlk başta biraz ayrı oturdular. Sonra Pip'in kabarık gri tüyleri Luna'nın krem ve zencefil rengi yanına değdi. Bu hoş ve sıcacık hissettirdi. Luna'nın kırmızı tasmasındaki çıngırak mutlu bir şekilde tıngırdadı. Güneş ikisinin üzerine parladı ve pencere pervazı eskisinden daha büyük geldi.

Birlikte dışarıdaki kuşları izlediler. Pip'in kocaman yeşil gözleri her kanat çırpışını ve her zıplayışı takip ediyordu. "Şu mavi olana bak!" diye fısıldadı Pip. Luna kuyruğunu salladı ve pembe burnuyla işaret etti. "O bir mavi alakarga. Çok gürültücüdür." Kuşların daldan dala zıplamasını izlediler ve öğleden sonra mutlu bir rüya gibi geçip gitti.

Kısa süre sonra Pip'in göz kapakları ağırlaştı. Küçük yavru kedi minicik bir esneme yaptı ve Luna'nın sıcak yanına yaslandı. Luna, Pip'in yumuşak gri tüylerini hissetti ve hafif bir mırıltı duydu. Kabarık kuyruğunu küçük yavru kedinin etrafına bir battaniye gibi sardı. Sonra Luna da kehribar gözlerini kapattı ve altın güneşin altında yan yana uyukladılar.

Uyandıklarında güneş biraz yer değiştirmişti, ama pencere pervazı hâlâ sıcaktı. Pip gerindi ve "Paylaştığın için teşekkürler, Luna. Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel öğleden sonra," dedi. Luna içinde mutlu bir parıltı hissetti. "Biliyor musun," dedi, "bence haklısın. Bu en güzel öğleden sonra." Mırıldanırken küçük altın çıngırağı şıngırdadı.

O günden sonra Luna ve Pip her öğleden sonra güneşli pencere pervazını paylaştılar. Bazen kuşları izlediler, bazen uyukladılar, bazen de sadece konuştular. Luna, en sevdiği yeri paylaşmanın onu küçültmediğini öğrendi. Daha büyük ve daha sıcak yapıyordu, çünkü artık keyfini çıkaracak bir arkadaşı vardı.

Pip, Luna'ya küçük hediyeler getirdi: bir tüy, düşmüş bir yaprak, pürüzsüz bir çakıl taşı. Luna da sıcak yerini ve ona iyi davranan yaşlı, iri erkek kediyle ilgili hikâyelerini paylaştı. İki kedi en iyi arkadaş oldular. Pencere pervazı artık sadece Luna'nın yeri değildi. Onların yeriydi ve bu onu özel kılıyordu.

Evdeki diğer kediler de fark ettiler. Luna ile Pip'in birlikte kıvrılıp mırıldandıklarını gördüler. Soğuk bir öğleden sonra küçük siyah bir kedi utangaççа sordu: "Ben de sizinle oturabilir miyim?" Luna, Pip'e baktı ve Pip başını salladı. "Bir kişiye daha her zaman yer var," dedi Luna. Ve gerçekten vardı.

Güneşli pencere pervazı bütün kedilerin en sevdiği buluşma yeri oldu. En sıcak yerleri sırayla paylaştılar. Luna her yeni arkadaşı karşılarken kırmızı tasmasındaki çıngırak şıngırdadı. Pip'in kocaman yeşil gözleri mutlulukla parladı. Pencere pervazı sıcaklık, mırıltı ve dostlukla doldu ve hepsi tek bir nazik soruyla başladı.

Luna, en sevdiği yeri paylaşmanın, onu yalnızca kendine saklamaktan daha çok sevinç getirdiğini öğrendi. Kalbi güneş ışığı kadar sıcak hissetti. Pip artık yalnız küçük bir yavru kedi değil, sıcacık bir yeri olan neşeli bir arkadaştı. Luna da artık pencere pervazında yalnız değildi. Birbirleri vardı ve bu en güzel hediyeydi.

Yani eğer bir gün güneşli bir pencere pervazında kıvrılmış bir kedi görürseniz, iyi bakın. Yanında başka bir kedi, hatta belki bir üçüncüsü de olabilir. Çünkü Luna, evin en sıcak yerinin paylaştığınız yer olduğunu keşfetti. Ve bu, özellikle güneşli bir öğleden sonra hatırlanmaya değer bir ders.